

Arrest

nr. 300 631 van 25 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 11 januari 2024.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 november 2023 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Uit nazicht van EUODAC bleek dat verzoekers vingerafdrukken overeenstemmen met vingerafdrukken die in Kroatië werden genomen na het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Op 8 december 2023 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Op 21 december 2023

stemmen de Kroatische instanties in met de terugname van verzoeker. Op 11 januari 2024 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: [R.]

voornaam: [K.]

[...]

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [R.K.], verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaarde te zijn, diende op 27.11.2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Tijdens het gehoor stelde de betrokkene nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening (EU) nr. 604/2013 werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege een illegale binnenkomst in Kroatië op 13.08.2023 en vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Griekenland op 13.10.2019, in Oostenrijk op 08.05.2022, in Frankrijk op 15.06.2022 en in Kroatië op 13.08.2023.

Op 30.11.2023 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij (religieus) gehuwd ([R.S.], V, 25 jaar/Bandar E Khamir, Iran, nationaliteit: Afghanistan) te zijn geweest en geen kinderen te hebben. De betrokkene stelde verder een zus ([R.A.]) te hebben die momenteel in Griekenland verblijft.

De betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan vijf tot zes dagen na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 verliet. Hij reisde naar Pakistan en vijftien dagen later via Iran naar Turkije. Een paar dagen later reisde de betrokkene het grondgebied van de lidstaten binnen via Griekenland. De betrokkene stelde dat zijn vingerafdrukken er werden genomen, maar dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Een paar dagen later reisde hij via een aantal onbekende landen naar Servië. Een maand later reisde hij via Hongarije naar Oostenrijk. De betrokkene stelde dat zijn vingerafdrukken er onder druk werden genomen. Na tien dagen in een opvangcentrum te hebben verbleven reisde hij naar Hongarije. Vervolgens reisde hij via Servië naar Bosnië. Een dag later reisde hij naar Slovenië. . De betrokkene stelde dat zijn vingerafdrukken er werden genomen, maar dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Vervolgens reisde hij via Italië en Zwitserland naar Frankrijk. De betrokkene stelde dat hij er een verzoek om internationale bescherming indiende. Na een verblijf van achttien maanden reisde de betrokkene op 25.11.2023 naar België.

We merken op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type “1” met betrekking tot Griekenland, Oostenrijk, Frankrijk en Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Griekenland, Oostenrijk, Frankrijk en Kroatië.

Op 08.12.2023 werden de Kroatische instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 21.12.2023 stemden ze met toepassing van artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013 in met de terugname van de betrokkene.

Kroatië verzoekt de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Zagreb, van maandag tot donderdag van 8.00u tot 14.00u en vrijdag van 8.00u tot 12.00u. De betrokkene is in Kroatië gekend als [A.F.] [...], Afghanistan.

Artikel 20(5) heeft betrekking op een situatie van de (impliciete) intrekking van het in een andere lidstaat ingediende verzoek tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of mogelijk zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid aan Kroatië toekomt.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU.

We wijzen erop dat Kroatië partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Kroatië onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelde dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België omdat hij eerst naar Frankrijk wilde gaan, maar daar kwam hij in de Dublinprocedure terecht en dus kwam hij naar België. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij geen goed gevoel had bij dat land. De betrokkene stelde dat hij geen bezwaar heeft tegen Kroatië.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat zijn vingerafdrukken in Kroatië werden genomen, maar dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende, merken we opnieuw op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Kroatië.

Verder merken we op dat Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

De betrokkene verklaarde dat hij in Kroatië geen verzoek om internationale bescherming indiende. We merken op dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat de betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij eerst naar Frankrijk wilde gaan, maar dat hij daar in de Dublinprocedure terechtkwam en hij dus naar België kwam en dat hij geen goed gevoel had bij Kroatië, merken we allereerst op dat Kroatië, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève

betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Voorts merken we op dat de toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat de betrokkene een voorkeur heeft voor België doet ook geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Kroatië. Verordening (EU) nr. 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

De betrokkene uitte tijdens zijn gehoor geen verzet tegen een overdracht aan Kroatië en maakte geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Kroatië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken op dat de betrokkene stelde dat hij geen bezwaar heeft tegen Kroatië.

De Kroatische instanties stemden op 21.12.2023 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013 : “De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is”.

Indien Kroatië tot het besluit komt dat het verantwoordelijk is zal het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen aanvatten.

De betrokkene zal na overdracht gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Kroatië (Lana Tučkorić, “Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2022 update”, laatste update op 26.06.2023, <https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/06/AIDA-HR-2022-Update.pdf>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (“Applicants who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles in accessing the procedure for granting international protection in Croatia.”, pagina 53). Er wordt vermeld dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen (pagina 53).

Het AIDA-rapport meldt dat volgens een rapport van de Swiss Refugee Council personen die naar Kroatië terugkeren in het kader van de Dublinverordening, via de luchthaven van Zagreb aan Kroatië worden overgedragen. Er wordt een ambtenaar van het ministerie van Binnenlandse Zaken aangewezen om de overgedragen personen op te vangen en de betrokken personen krijgen een plaats in een opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming, waar zij een medische controle ondergaan (pagina 53). Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 87). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. De totale opvangcapaciteit van deze twee centra bedraagt 740 plaatsen. Het centrum in Kutina is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Beide centra worden beheert door het ministerie van Binnenlandse Zaken (pagina 86).

In 2019 werd de reconstructie van het opvangcentrum in Zagreb afgerond. Het Kroatische Rode Kruis oordeelde dat de leefomstandigheden dankzij de renovatie sterk verbeterden. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2022 in het kader van het project “Renovatie van het opvangcentrum voor verzoekers om

internationale bescherming in Kutina" gerenoveerd. De uitvoering van het project verbeterde de huisvestings- en verblijfsvoorwaarden van aanvragers in het opvangcentrum, evenals de arbeidsomstandigheden van ambtenaren en ander personeel. Daarnaast werd de opvangcapaciteit van het centrum verhoogd van 100 naar 140 (pagina 86).

Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming recht op opvang van zodra de intentie wordt uitgesproken om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, tenzij in geval van een volgend verzoek (pagina 82-83). Daarenboven is financiële hulp ook onderdeel van de materiële opvangvoorziening. Voorts wordt er geen melding gemaakt van zodanig structurele en systematische tekortkomingen in de opvangvoorzieningen in Kroatië die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren.

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (AIDA-rapport, pagina 43). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

Het AIDA-rapport maakt melding van verscheidene ngo's die hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens die tijdens 2022 nog steeds voorkwamen, vooral aan de grens met Bosnië en Herzegovina en Servië (pagina 26). Verschillende rapporten en media maken gewag van "push backs" naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport ("Reports of push backs and violent police practices at the border were documented in 2022.", pagina 16) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; 'Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures'). Toch wensen we in dit verband te benadrukken dat het AIDA-rapport eveneens aantoonde dat de situatie sinds 2020 onder aandacht staat van de EU-ombudsman en de Raad van Europa (pagina 29).

Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale

bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', pagina 24). Gevallen van teruggrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non-refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Aan het akkoord dd. 21.12.2023 is een bericht van de Kroatische instanties gevoegd. Daarin geven ze garanties betreffende toegang tot de procedure en opvang. Ze bevestigen dat het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene overeenkomstig de nationale en internationale wetgeving zal plaatsvinden ("The Ministry of Interior of the Republic of Croatia guarantees that examination of the application of international protection of the said persons will take place in accordance with national legislation and obligations under EU and international laws.").

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 139 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Kroatië. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Kroatische instanties algeheel falen in het bieden van

opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Kroatië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Met betrekking tot zijn gezondheid verklaarde de betrokkene tijdens het gehoor dat het goed gaat. Er werden tot op heden door de betrokkene geen medische attesten of documenten betreffende zijn fysieke gezondheidstoestand aangebracht. De betrokkene voerde geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport meldt dat de toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië wettelijk wordt gegarandeerd. Ook wanneer de materiële bijstand wordt beperkt of ingetrokken, is de toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd. De gezondheidszorg omvat onder meer dringende en noodzakelijke behandelingen van ziekten en ernstige mentale aandoeningen. Echter stelt het rapport dat er zich in de praktijk problemen kunnen voordoen met betrekking tot toegang tot de gezondheidszorg. In 2020 werd een ordonnantie gepubliceerd inzake normen op het gebied van gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming, waarin bepalingen zijn vastgelegd inzake initiële en verdere medische onderzoeken en de reikwijdte van de gezondheidszorg voor verzoekers (pagina 94).

Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina ("Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina", pagina 94). Er wordt echter ook vermeld dat er tevens bijkomende gezondheidszorg wordt aangeboden door verscheidene organisaties en ngo's. (pagina 96). In het opvangcentrum van Zagreb is iedere werkdag een medisch team van 'Médecins du Monde' aanwezig (pagina 95). Dit team bestond in 2022 uit een arts, een verpleegkundige en tolken. Zij voeren een initieel medisch onderzoek uit van personen die in het centrum aankomen en bieden ook daarna nog medische opvolging aan (pagina 96).

Wat betreft de geestelijke gezondheidszorg stelt het AIDA-rapport dat in 2021 'Médecins du Monde' psychologische bijstand verleende aan verzoekers in Kroatië (' Psychological counselling and support was provided by MdM during 2021', pagina 98). Twee psychologen van 'Médecins du Monde' voerden elke werkdag gedurende zes uur eerste psychologische beoordelingen en individuele psychologische begeleidingssessies uit, evenals noodinterventies indien nodig. In 2022 werd de samenwerking met een externe psychiater voortgezet, die het opvangcentrum in Zagreb drie keer per maand bezocht (pagina 98).

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek

zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Kroatië en dat er in de vorm van het “common health certificate” kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Kroatië niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Kroatische autoriteiten.”

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving, genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“A. Geschonden bepalingen

- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM); - Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
- Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten ;
- Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
- de materiële motiveringsplicht ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- het verbod van willekeur.

Bestreden beslissing en motieven

De bestreden beslissing verklaart dat België niet de verantwoordelijke Lidstaat zou zijn. Deze verantwoordelijkheid zou namelijk aan Kroatië toekomen (...)

C. Grieven

1. Artikel 3 van het EVRM stelt dat

“Verbod van foltering Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat

“Het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ”.

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin II-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75 ;EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet- EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaatvluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van

onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100 ; RvV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132; RvV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148 ; RvV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, MSS/Griekenland en België, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirschi en anderen/Italië, in het bijzonder § 122 e.v.).

Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten bepaalt dat :

“Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en Gezondheidszorg

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun asielverzoek indienen.
2. De lidstaten zorgen voor materiële opvangvoorzieningen voor asielzoekers met het oog op een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren en bestaansmiddelen te waarborgen. De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van personen met bijzondere behoeften als bedoeld in artikel 17, alsmede in het geval van personen in bewaring.
3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.
4. Overeenkomstig artikel 3 kunnen de lidstaten van de asielzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg. Indien komt vast te staan dat een asielzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg werden verstrekt, mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden.
5. De materiële opvangvoorzieningen mogen worden verstrekt in natura dan wel in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen of een combinatie daarvan.

Indien de lidstaten voor materiële opvangvoorzieningen zorgen door middel van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt het bedrag daarvan overeenkomstig de in dit artikel vermelde beginselen bepaald."

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen".

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit. Artikel 13.1 van de Dublin III-verordening stelt dat "Wanneer is vastgesteld aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden".

Overwegende de actuele situatie waarbij er in Kroatië momenteel een hoge instroom is van kandidaat vluchtelingen en economische migranten aan de grens.

Het aan de Raad voorgelegde bronnenmateriaal laat niet toe zonder meer te besluiten dat de wijze waarop asielaanvragen in Kroatië actueel worden behandeld conform de bepalingen van het Unierecht, het EVRM en de Vluchtelingenconventie is en dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel derhalve kan spelen.

Dat het algemeen geweten is dat Kroatië heel veel asielzoekers over het grondgebied kreeg als transitzone en de grote instroom niet adequaat aankan.

Dat er een nijpend tekort aan wooninfrastructuur is en de prijzen gevoelig stijgen en bijgevolg onbetaalbaar worden voor de zwakst verdienenden.

Verzoeker hekelt het feit dat er sprake was van flagrant racisme, geweld en hem alle medische behandeling werd ontzegd. (hetgeen ook in bronnenmateriaal wordt bevestigd, cfr. infra);

Gelet op het feit dat uit recent bronnenmateriaal onomstotelijk blijkt dat er de jongste maanden een achteruitgang is inzake de kwaliteit van de behandeling van de asielaanvragen en inzake de opvangcondities voor kandidaat-vluchtelingen in Kroatië. Dat verweerder niet meer dienstig verwijzen naar de situatie zoals omschreven in de bronnen dewelke door verwerende partij werden aangehaald in de bestreden beslissing, gezien deze de actuele situatie niet meer weergeven.

3. In onderhavig geval is verzoeker een man van Afghanistan die een oorlogssituatie ontvluchtte om uiteindelijk internationale bescherming te verkrijgen en een nieuw leven in veiligheid te kunnen opbouwen.

Dat verzoeker diens land van herkomst verliet, omwille van oorlog en politieke problemen. Verzoeker vreesde voor zijn leven in zijn land van herkomst. Hij verliet zijn land van herkomst op illegale wijze. Na vele omzwervingen bereikte hij uiteindelijk België.

Dat verzoeker is behept met een bijzondere kwetsbaarheid ingevolge 2 zaken. Zoals eerder gesteld is verzoeker ingevolge zijn Afghaanse nationaliteit en omwille van de oorlog en politieke problemen in zijn land van herkomst uitermate kwetsbaar. Doch tevens het gegeven dat voor verzoeker in Kroatië potentieel reeds een negatieve beslissing werd genomen in zijn asielsdossier zonder dat hij in deze procedure werd gehoord behept hem met een bijzondere kwetsbaarheid.

Aangezien verzoeker nooit werd gehoord, had hij maar het raden naar de huidige stand van zaken in zijn asielprocedure.

Dat verzoeker onder geen enkel beding weet heeft van een eventuele stand van zaken in zijn procedure. Dat verzoeker nooit op afdoende wijze zijn asielmotieven heeft kunnen uiteenzetten. Immers verliet hij Kroatië alvorens op adequate wijze gehoord te zijn geworden. Dat zo ook de bemerking kan worden gemaakt over de slaagkansen van een meervoudig verzoek tot internationale bescherming.

Dat aan verzoeker geen enkele garantie wordt geboden, noch voor wat betreft een normale afwikkeling van zijn verzoek tot internationale bescherming, noch voor wat betreft een eventuele detentie-name in Kroatië.

Verzoeker wordt naar Kroatië verwijderd oa. op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

In het licht van de actuele asielpolitiek in Kroatië kan worden aangenomen dat verzoeker een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van pushbacks. Immers blijkt uit verscheidene rapporten dat er in de praktijk slechts een zeker percentage van asielzoekers uit Afghanistan effectief de vluchtelingenstatus wordt toegekend. (cf. infra rapporten m.b.t. lage erkenningsgraad in Kroatië)

Ofschoon het erkenningspercentage in een bepaalde lidstaat van asielzoekers met een bepaalde nationaliteit niet relevant is in het licht van de vraag of de asielprocedure kan worden beschouwd als van een aanvaardbaar niveau, is dit bijzonder laag erkenningspercentage voor asielzoekers uit Afghanistan in casu wel degelijk van tel. Immers is het in dat geval des te belangrijker dat de betrokkene op een adequate wijze kan worden gehoord en in rechte kan worden bijgestaan. Dit gegeven kan niet zonder meer buiten beschouwing worden gelaten; hetgeen in de Rechtspraak van de RvV wordt erkend.

Immers kan een niet-kwalitatieve asielprocedure, de oorzaak zijn van het kennelijk ongegrond verklaren van asielaanvragen en is er geen sprake van een laag erkenningspercentage omwille van een overvloed aan asielaanvragen gebaseerd op louter economische gronden bijvoorbeeld.

Dat verwerende partij bovendien geen onderzoek heeft gevoerd naar de reële risico's op een schending van artikel 3 EVRM in het land van herkomst en dit in het licht van de gekende landeninformatie. "Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van de gegevens die wijzen op een reëel risico van de door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling." Dat uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken dat verwerende partij enig onderzoek heeft gevoerd naar de omstandigheden waarin verzoeker terecht zou komen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verwerende partij is echter op de hoogte van de preciaire mensenrechtensituatie in Afghanistan en het gegeven dat verzoeker al dan niet op deugdelijke wijze werd gehoord, ontslaat haar niet van haar plicht om bij het nemen van haar verwijderingsbeslissing rekening te houden met en zelfs onderzoek te voeren naar de algemene situatie in het land van bestemming.

Dat de situatie in Afghanistan voldoende is om aan te nemen dat verzoeker is behept met een bijzondere kwetsbaarheid. Immers is er in de Afghaanse gemeenschap sprake van een collectief trauma.

Uit mensenrechtenrapporten over Afghanistan volgt ook dat indien verzoeker uiteindelijk terug naar diens land van herkomst zou worden gestuurd, hij onder meer aan het volgende zal worden blootgesteld:

- (i) structurele werkeloosheid en armoede;*
- (ii) inadequate huisvesting;*
- (iii) discriminatie;*
- (iv) schending van gezondheidsrechten;*
- (v) schending van mensenrechten;*
- (vi) geen toegang tot gezondheidszorg;*
- (vii) onmenselijke behandeling.*
- (viii) folteringen*

Verder werd door verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Kroatië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding. Zo werd er immers niet meegedeeld naar welke stad in Kroatië verzoeker zou worden gestuurd waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar een welbepaald stad na is gegaan.

Gelet op de grote verschillen tussen de opvangcentra onderling, loopt verzoeker loopt uiteindelijk het risico te worden blootgesteld aan:

- (i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra ;*
- (ii) inadequate levensstandaard ;*
- (iii) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn ;*
- (iv) de automatische aflevering van een uitwijzingsbevel zonder overweging van een eventuele asielaanvraag, gezien eerdere negatieve beslissing zonder gehoor ten gronde.*
- (v) de onmogelijkheid om de oorspronkelijke asielaanvraag voort te zetten,*
- (vi) hoge risico's van langdurige vrijheidsberoving en aan de ontstentenis van huisvesting,*
- (vii) een verwijdering naar Afghanistan voordat zijn asielmotieven worden onderzocht,*
- (ix) procedurele tekortkomingen met blootstelling aan geweld door Kroatische Politiediensten, gebrek aan tolken en adequate juridische bijstand,*
- (x) het voorwerp uitmaken van push-backs*
- (xi) integratieproblemen en een xenofob klimaat*

(x) Overwegende dat men een overbevolkingspolitiek vaststelt in de opvangcentra en er in sommige bronnen wordt aangegeven dat er soms ook gevangenen worden gebruikt om vluchtelingen in onder te brengen.

Verzoeker geeft aan uitermate slecht te zijn behandeld in Kroatië, meer dat hij op niet aflatende wijze werd blootgesteld aan xenofobie en racisme.

Dat hij zich dan ook ondubbelzinnig verzet tegen een transfert naar Kroatië.

Immers erkent verweerder de actuele situatie waarbij er in Kroatië momenteel een hoge instroom is van kandidaat vluchtelingen en economische migranten.

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt, ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering; in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

In de onderhavige zaak wenst verzoeker voornamelijk te verwijzen naar het rapport van de Asylum Information Database (AIDA) getiteld Country Report: Croatia, 2022 Update (hierna: het AIDA-rapport 2022), waarin wordt verwezen naar refolement aan de grens, politiegeweld en preciaire leefomstandigheden in de centra, structurele tekortkomingen die van invloed zijn op de asielprocedure en tekortkomingen in het systeem van opvang en integratie van aanvragers van internationale bescherming in Kroatië.

"The updated AIDA Country Report on Croatia provides a detailed overview on legislative and practice-related developments in asylum procedures, reception conditions, detention of asylum seekers and content of international protection in 2021.

Access to the territory remained a serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021. According to the Danish Refugee Council (DRC), 9,114 persons were pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) throughout the year, and 928 persons from Croatia to Serbia according to UNHCR. This includes 251 children according to the Ombudsperson for children and other vulnerable groups.

The CPT published its report on the ad-hoc visit to Croatia from 10 to 14 August 2020 in December 2021. The latter provides recommendations for an effective and independent border monitoring mechanism. An independent border monitoring mechanism was established in Croatia in the summer 2021, but its lack of independence and efficiency remains criticised by several stakeholders.

The number of applicants for international protection in 2021 increased significantly, from 1,932 in 2020 to 3,039 applicants in 2021.

Although detailed statistics were not made available by national authorities, the recognition rate remained low, as only 68 refugee statuses were granted in the course of 2021. Croatia continues to be a transit country as the majority of applicants for international protection leave Croatia to other countries and abandon their cases, resulting in a suspension of their procedure in 75.35% of the cases.

A ruling on the application of the safe third country concept was issued by the Constitutional Court on the case of the family of Madina H. It concerned an Afghan girl who was killed by a passing train at the border between Croatia and Serbia in 2017. The Constitutional Court accepted the applicant's allegations that during the procedure before the Ministry of Interior and administrative court proceedings, it was not established with sufficient certainty that Serbia is a safe European third country and that Croatia had failed to fulfil its procedural obligations under Article 3 of ECHR.

An important development registered in 2021 regarded access to the Schengen area. In July 2021, the European Parliament (EP) adopted a resolution stressing that Croatia has met all the conditions for its accession to Schengen, but also urged Croatia to address shortcomings regarding the training of border staff and the respect of fundamental rights at borders. On 9 December 2021, EU ministers of Interior unanimously approved the Conclusions on the fulfilment of the necessary conditions for the application of the Schengen acquis by the Republic of Croatia.

For what concerned reception, access of persons not necessary to the functioning of Reception Centers for Applicants of International Protection was limited from March 2020 until the end of 2021 to prevent the spread of COVID-19. Throughout the year, a total of 2,797 applicants for international protection were subject to self-isolation and a total of 420 people were tested, of which 48 were COVID positive.

Similarly to previous years, beneficiaries of international protection face significant challenges in exercising their rights. The most important issues still relate to the language barrier as well as the access to health care, employment, education and housing.

Although the previous Integration Action Plan expired at the end of 2019, a new Integration Action Plan was still not adopted in 2021."

AI – Amnesty International rapporteert eveneens:

"EU: Holding people at unofficial detention sites an 'intentional tactic' to avoid scrutiny

Reacting to a report by Lighthouse Reports, a collaborative journalism NGO, on people being detained at unofficial detention sites on the borders of Bulgaria, Hungary and Croatia, Jelena Sesar, Amnesty International's Western Balkans Researcher, said:

"Lighthouse Reports' findings that authorities in Europe are intentionally detaining people in unofficial detention sites confirms a disturbing trend which Amnesty International has previously witnessed at numerous EU borders. People are often held in tents, containers and police vans, usually off-grid in isolated forests or others inaccessible areas, in a deliberate attempt to keep them near the EU's external borders. This intentional tactic allows the authorities to quickly perform illegal pushbacks, ignore their asylum claims and commit other abuses.

"Amnesty International has documented numerous cases of people being forced to spend anywhere between several hours and several days in unofficial detention sites on EU borders, including recently in Greece, Croatia, Poland and Latvia. The authorities are intentionally operating sites outside of formal systems of detention or accommodation to avoid scrutiny. Today's announcement that Croatia is joining the Schengen area shows that the EU condones, and even rewards these illegal practices, and is willing to sacrifice human rights to prevent people from entering the EU.

"The detention of migrants and refugees should be used as a measure of last resort and only when absolutely necessary. People seeking asylum should be protected from refoulement, allowed to enter territories, and given the opportunity to file an asylum request."

Background

Amnesty International has documented numerous cases of migrants being apprehended by Croatian police before being transported more than 200 kilometres in extremely poor conditions, often in overcrowded, poorly ventilated police vans while handcuffed.

In 2021, the European Committee for the Prevention of Torture (CPT), said the manner and conditions in which migrants and refugees were being transported and detained in police vans for extended periods might in some cases amount to ill-treatment. "

Dat de verzuchtingen van de verzoeker, meer bepaald de redenen waarom hij Kroatië noodgedwongen verliet, specifiek stroken met de informatie die in de meest relevante rapporten terug te vinden is.

Dat verzoeker tijdens zijn gehoor wijst op geweld door de politie en het gebrek aan toegang tot medische dienstverlening. Dat ook het probleem van taal een groot probleem vormt voor verzoeker.

Dat de DVZ zich beperkt tot een algemeen betoog waarin zij stelt dat de algemene situatie, ofschoon zij ernstige lacunes vertoont, voldoende waarborgen zou moeten bieden voor een verzoeker om internationale bescherming.

Dat de DVZ echter geen waarborgen biedt, specifiek met betrekking tot de individuele situatie van verzoeker, een Afghaanse vluchteling met psychologisch trauma ingevolge de situatie van willekeurig geweld en flagrante schendingen van mensenrechten in diens land van herkomst.

Dat een adequate medische opvolging aldus ten allen tijde voorhanden moet zijn en niet louter in de meeste algemene zin van het woord.

Dat de DVZ ook geen specifiek antwoord biedt op de individuele problemen van de verzoekende partij, die ertoe hebben geleid dat hij Kroatië diende te verlaten.

Dat de DVZ een beoordelingsfout in zoverre zij haar beslissing onvoldoende motiveerde. in het kader van de aangehaalde opmerkingen van de verzoeker in het kader van het Kroatische systeem.

Dat verzoeker ook allerminst garanties kunnen worden geboden in het kader van de mogelijkheid om op een adequate wijze een meervoudig verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Aangezien kan worden aangenomen dat de beweringen van verzoeker voldoende concreet en derhalve waarschijnlijk zijn - immers zij stroken met internationale rapporten - , moet worden besloten dat het risico dat door verzoeker werd ingeroepen voldoende geïndividualiseerd is.

Het aan de Raad voorgelegde bronnenmateriaal laat niet toe zonder meer te besluiten dat de wijze waarop asielaanvragen in Kroatië actueel worden behandeld conform de bepalingen van het Unierecht, het EVRM en de Vluchtelingenconventie is en dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel derhalve kan spelen.

Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Kroatië een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM .

In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Kroatië te verwijzen. Indien België verzoeker naar Kroatië verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

Bijgevolg, door louter te verwijzen naar het vertrouwensbeginsel dat Kroatië als lidstaat van de Europese Unie gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, verzekert de bestreden beslissing niet dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Derhalve schendt de bestreden beslissing artikel 3 EVRM, artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod op willekeur.

Een overdracht naar Kroatië zou bijgevolg kunnen leiden tot een meer dan reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die rechtstreeks of onrechtstreeks een inbreuk uitmaken op artikel 3. "

3.2.2. Verzoeker betoogt dat hij het slachtoffer dreigt te worden van pushbacks en politiegeweld, in zeer slechte levensomstandigheden zal terechtkomen, over ontoereikende bestaansmiddelen zal beschikken en in een slechte psychologische en gezondheidstoestand zal verkeren. Het percentage van verzoeken om internationale bescherming die worden ingewilligd zou zeer laag zijn en de gemachtigde van de Staatssecretaris zou geen deugdelijk onderzoek hebben gevoerd in kader van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM stelt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat hij bij een terugkeer het slachtoffer zou worden van een in artikel 3 van het EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van verzoeker.

Verzoeker betwist dat Kroatië verantwoordelijk moet worden geacht voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij meent dat hij, indien hij wordt teruggestuurd, een reëel risico loopt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft dienaangaande terecht in de bestreden beslissing aangehaald dat de Dublin III-Verordening een onderdeel is van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel er moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen die voortkomen uit de conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in de Dublin III-Verordening de criteria en mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat verzoekende partij niet vrij is om een lidstaat te kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen verblijven op zich geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublin III-Verordening.

Verzoeker komt, gelet op de zware bewijslast van artikel 3 van het EVRM, niet verder dan een verwijzing naar algemene rapporten en nieuwsartikelen omtrent Kroatië zonder dit toe te passen op de eigen situatie.

De gemachtigde van de Staatssecretaris oordeelt niet op kennelijk onredelijke wijze: *“De betrokkene uitte tijdens zijn gehoor geen verzet tegen een overdracht aan Kroatië en maakte geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Kroatië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken op dat de betrokkene stelde dat hij geen bezwaar heeft tegen Kroatië.”*

Met betrekking tot de “pushbacks” en politiegeweld merkt de Raad dat, zoals dit ook wordt gesteld in de bestreden beslissing, voor ogen moet worden gehouden dat verzoeker zal worden overgedragen aan Kroatië op grond van de Dublin III-Verordening. Deze overdracht zal, zoals blijkt uit het terugnameakkoord en het AIDA-rapport, plaatsvinden via de luchthaven van Zagreb. Verzoeker kan dus niet zonder meer verwijzen naar de situatie aan de buitengrenzen van Kroatië. De situatie van Dublin-terugkeerders is strikt gereguleerd en is niet zonder meer gelijk te stellen met de situatie van migranten en verzoekers om internationale bescherming die via de buitengrenzen trachten om het Kroatische grondgebied te betreden. Zoals verweerder aanhaalt kan in het AIDA-rapport worden gelezen dat personen die overeenkomstig de Dublin III-Verordening aan Kroatië worden overgedragen in principe geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen. Normaal worden zij door een ambtenaar van het ministerie van Binnenlandse Zaken opgehaald op de luchthaven van Zagreb en zij krijgen een plaats in een opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming toegewezen, waar zij een medische controle ondergaan. Niettegenstaande de vermeldingen in hetzelfde AIDA-rapport inzake ‘push-backs’ en politiegeweld aan de buitengrenzen, maakt dit rapport waar het specifiek ingaat op de situatie van personen die op grond van de Dublin III-Verordening worden overgedragen aan Kroatië geen gewag van concrete gevallen van personen die na overdracht aan Kroatië zouden zijn geconfronteerd met ‘push backs’. Daarnaast moet worden opgemerkt er in de bestreden beslissing werd aangestipt dat de Europese Commissie in oktober 2019 in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië stelde dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie te zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak, de Kroatische regering instemde met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming, gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 EVRM (collectieve uitzetting van vreemdelingen) werden niet vastgesteld en op 3 januari 2022 het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan de DVZ bevestigde dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt

onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest of artikel 3 van het EVRM. Er zijn dus geen redenen om aan te nemen dat verzoekende partij slachtoffer zou worden van “pushbacks” of politiegeweld.

Verzoeker betoogt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen deugdelijk onderzoek heeft gevoerd.

Verzoeker kan niet worden gevolgd. De gemachtigde heeft de situatie in Kroatië onderzocht. Volgende elementen komen aan bod in de bestreden beslissing: de Kroatische instanties hebben in toepassing artikel 20(5) van de Dublin III-Verordening de terugname van verzoekende partij aanvaardt, verzoeker zal gemachtigd zijn om te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen, de Europese Commissie bracht in 2019 de situatie aan de Kroatische grenzen onder de aandacht, waarna een onafhankelijk controlemechanisme in het leven werd geroepen dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie, het eerste verslag, uitgebracht in juli 2022, stelde geen onregelmatigheden vast in politiekantoren aan de grens, het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken bevestigde op 3 november 2022 dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt, verzoeker bevindt zich in een situatie die helemaal anders is, en dit aangezien hij zal worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening en als verzoeker om internationale bescherming zal worden behandeld, met de aan die hoedanigheid verbonden rechten, het AIDA-rapport toont aan dat er qua opvangfaciliteiten in Kroatië geen problemen zijn, de praktijk van pushbacks was volgens het AIDA-rapport in 2021 een probleem binnen het Kroatische asielsysteem. Er wordt niet ontkend dat het geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek, doch nergens blijkt dat er in het geval van verzoeker sprake is van een (poging tot) push-back, uit het Amnesty International Rapport uit 2019 blijkt dat er sprake kan zijn van pushbacks, doch dit betreft personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd, wat hier niet het geval is, het feit dat er kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt bij de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië, is onvoldoende om te leiden tot het besluit dat niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, noch dat personen die worden overgedragen in het kader van Dublin III-Verordening per definitie worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Verzoeker betoogt dat hij in zeer slechte levensomstandigheden zou terechtkomen en over ontoereikende bestaansmiddelen zou beschikken. De Raad herhaalt verweerder dat verzoeker na overdracht opnieuw toegang zal krijgen tot de procedure voor internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat de Kroatische instanties op 21 december 2023 individuele garanties hebben gegeven. Uit deze brief blijkt dat de Kroatische instanties rekening zullen houden met gezondheidsproblemen: *“You are also requested to inform us in advance (at least 7 working days before the transfer), about any particular health situation, both from the physical and from the psychical point of view, as well as about any disability or delicate situation which can entail considerable reception problems (at least 10 working days before the transfer).”* De brief sluit af met de garantie: *“The Ministry of Interior of the Republic of Croatia guarantees that examination of the application of international protection of the said persons will take place in accordance with national legislation and obligations under EU and international laws.”*

Wat het laatste AIDA-rapport betreft dient te worden benadrukt dat er daarin vermeld wordt dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 87). Er wordt ook vermeld dat er 2 opvangfaciliteiten zijn voor verzoekers om internationale bescherming: één in Zagreb en één in Kutina. In 2019 werd de reconstructie van het opvangcentrum in Zagreb afgerond en het Kroatische Rode Kruis oordeelde dat de leefomstandigheden dankzij de renovatie sterk verbeterden. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2022 gerenoveerd en ook de uitvoering van dit project verbeterde de huisvestings- en verblijfsvoorwaarden van de aanvragers in het opvangcentrum (blz. 86). Volgens datzelfde AIDA-rapport is ook financiële hulp een onderdeel van de materiële opvangvoorziening. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat verzoeker verstoken zou blijven van gepaste opvang en materiële hulp.

Betreffende het betoog dat verzoeker in een slechte psychologische en gezondheidstoestand zou terechtkomen, merkt de Raad op dat verzoeker bij zijn aanmelding en tijdens het interview verklaarde dat geen problemen te hebben. De gemachtigde motiveert niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Met betrekking tot zijn gezondheid verklaarde de betrokkene tijdens het gehoor dat het goed gaat. Er werden tot op heden door de betrokkene geen medische attesten of documenten betreffende zijn fysieke gezondheidstoestand aangebracht. De betrokkene voerde geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake*

is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren."

In zoverre verzoeker stelt dat het percentage van verzoeken om internationale bescherming die worden ingewilligd zeer laag zou zijn, wijst de Raad erop dat Kroatië partij is bij de conventie van Genève van 1951 en dat er dus van kan worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement en de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleeft. Kroatië onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De raad stelt tot slot vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de opgeworpen schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

3.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengint januari tweeduizend vierentwintig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M. MILOJKOWIC